

[Vagn Bro.]

er ogsaa rede at yde vor Medvirken til at faa det hurtigt vedtaget —, er der ikke Tvivl om, at det vil være rimeligt, at der gives Adgang til Udvalgsbehandling, og da det er Tilfældet, skal jeg for mit Vedkommende kun i Hovedtræk omtale de enkelte Paragraffer.

Bestemmelsen i § 1 om Tidspunktet, hvorfra Loven skal gælde, at Loven kommer til Anvendelse paa Handlinger foretaget i Tiden fra og med 9. April 1940 indtil et Aar efter Lovens Ikrafttræden, maa sikkert, alt taget i Betragtning, være den rette Fastsættelse. Der kunde selvfølgelig være Spørgsmaal om et andet Tidspunkt, men mit Parti og jeg skal i alt Fald blive staaende herved. Paa den anden Side vilde jeg tro, at Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke, maaske — og jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Henning Hasle var inde paa noget lignende Betragtninger — i al Almindelighed burde have været taget i Betragtning i hele Lovforslaget i højere Grad, end Tilfældet er.

I § 1, 2det Stykke, hvori det hedder, at de i denne Lov omhandlede Handlinger, der er foretaget forinden den 29. August 1943, er straffri, saafremt Gerningsmanden handlede i Henhold til Lov eller en dansk Myndigheds inden for dens Myndighedsomraade givne Ordre, vilde jeg mene, at der var Grund til at tilføje „Tilladelse, eller handlede i Overensstemmelse med de af Regeringen og Rigsdagen givne Retningslinier“. Det er Ting, som vi nu vel nok kan komme til at drøfte. Der kan i denne Periode foreligge Tilfælde, i hvilke den meget kategoriske Form „Ordre“ ikke ganske dækker, hvad der maaske var Mulighed for at Flertallet her ønsker burde være straffrit.

I § 3 omtales Straffene, der i dette Forslag ene er Livsstraf (Dødsstraf) og Fængsel.

Om Dødsstraffen har der i denne Sal, sidst omkring 1930, været ført omfattende Diskussioner, og Resultatet blev, efter at man dengang i over 40 Aar ikke havde eksekveret denne Straf, at den bortfaldt med et ret betydeligt Flertal her i Salen. Der var vist dengang delte Meninger i de fleste Partier. Jeg var for mit eget Vedkommende stærkt i Tvivl, men endte med at stemme for Dødsstraffens Bortfald. Lad mig i Dag erkende, at heldigt havde det været, om den danske Rigsdag havde ladet denne Straf blive staaende, selv om den ikke var blevet brugt under normale Forhold. Og lad mig føje til, at hvis jeg for mit Vedkommende — det er ganske vist min egen personlige Bemærkning — senere faar Lej-

lighed til at tage Stilling dertil, maa jeg i hvert Fald tage med i Betragtning ogsaa for normale Tidens Vedkommende, at der kan komme en Slægt efter os, som maaske vilde ønske det samme. Ganske vist vil jeg føje til, at jeg tror ikke, at mange under normale Tider vilde ønske Dødsstraffen benyttet, men det er dog vist den Erfaring, vi nu har høstet, at det med Henblik paa de Tider, som nu er passeret, vilde have været rettest, om Dødsstraffen havde bestaaet; thi det drejer sig her uden Tvivl om det Punkt, hvor de fleste vil have svært ved at gaa med til den tilbagevirkende Kraft.

Imidlertid er for det første Dødsstraffen efter det foreliggende Lovforslag ikke i noget Tilfælde eneste Straf, og dernæst maa det erkendes, at i de Tilfælde, hvor der formentlig bliver Tale om dens Anvendelse, er de paagældende Personer af en saa bestials Beskaffenhed, at der ikke bør tages Hensyn til Betænelighederne. Jeg for min Part kan derfor anbefale denne Bestemmelse; men dette maa selvsagt for den enkelte blive en Samvittighedssag.

Fængselsstraffens normale Minimum er 4 Aar. Da det baade af Bemærkningerne og den højtærede Ministers Udtalelser fremgaar, at der efter den her foreslaaede Lov kun bør rejses Tiltale for de grove Tilfælde af Landsforræderi og landsskadelig Virksomhed, kan vi slutte os til denne Bestemmelse. Vi venter imidlertid paa den anden Side, at det Tillæg, om jeg saa maa sige, til dette Tillæg til Straffeloven, som den højtærede Minister omtalte med Henblik paa andre Forhold, specielt mindre Værnemagerforhold, maa komme snarest. Vi ønsker, at hele det paagældende Straffegrundlag hurtigst muligt maa komme til at foreligge for Folket.

Angaaende Bestemmelserne i §§ 4 og 5 om Konfiskation skal jeg ikke gøre nogen Bemærkning her. Der kan maaske være Grund til i Udvalget at drøfte Formen, som skal danne Grundlaget, men det skal jeg ikke opholde mig ved her.

Det lader sig ikke bestride, at Følgen af Dømfældelse i Henhold til § 6 er meget omfattende, og der kan, som Tiden gaar og de paagældende kommer ud, blive Tale om en ingenlunde faatallig Gruppe fuldkommen eksistensløse. Men dette maa jo ogsaa passere, det er der ikke Mulighed for at ændre ved i Dag. Selve Bestemmelsen skal vi for vort Vedkommende ikke udtale os imod.

Med Hensyn til § 10 skal jeg kun bemærke, at medens det altid har været